

Elvett egy életet.
Most a szívével kell fizetnie érte.

COURT OF THORNS AND ROSES

tüskék és rózsák udvara

fine
selection

SARAH J. MAAS

Az ÜVEGTRÓN kirobbanóan sikeres szerzőjének új regénye!

SARAH J. MAAS megjelent kötetei:

THRONE OF GLASS – ÜVEGTRÓN

⇒ *Első kötet* ⇒

CROWN OF MIDNIGHT – ÉJKORONA

⇒ *Második kötet* ⇒

HEIR OF FIRE – A TŰZ ÖRÖKÖSE

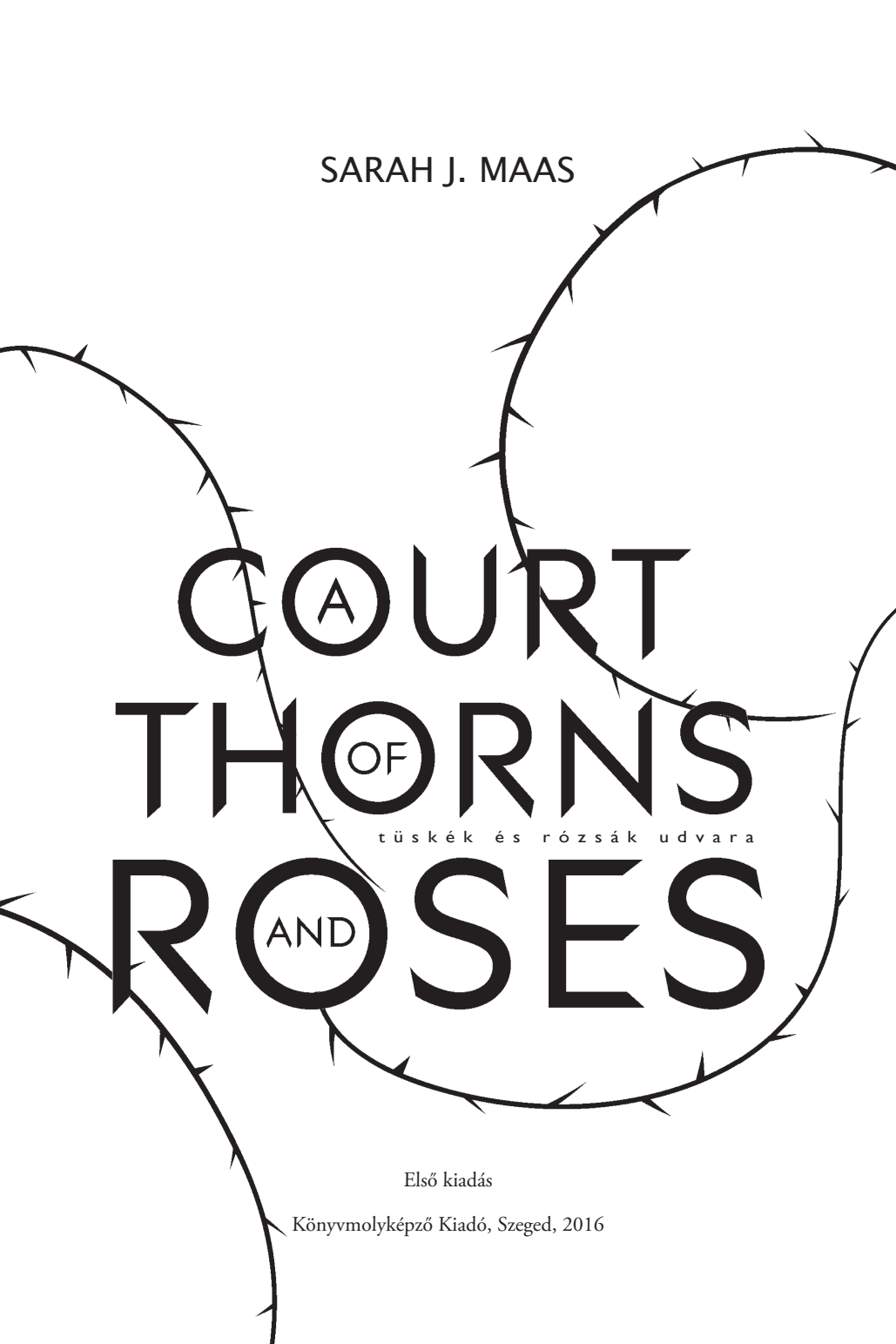
⇒ *Harmadik kötet* ⇒

THE ASSASSIN'S BLADE – AZ ORGYILKOS PENGÉJE

⇒ *Az Üvegtrón előzményei* ⇒

SARAH J. MAAS

COURT
OF THORNS
AND ROSES

tűskék és rózsák udvara

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2016

*Joshnak,
mert Hegyaljára is utánam jönnél.
Szeretlek.*

1. FEJEZET

AZ ERDŐ HÓ- ÉS JÉGLABIRINTUSSÁ változott.

Egy faág tövéből egy órán át figyeltem a sűrű vadont, de leshelyem időközben teljesen haszontalanná vált. A viharos szél ugyan vastag hóréteget fújt a nyomaimra, de ugyanígy elfedte a lehetséges zsákmány nyomait is.

Az éhség messzebbre űzött otthonomtól, mint ahogy általában megkockáztattam, de a tél nehéz időszak volt. Az erdei állatok olyan mélyre húzódtak vissza, ahová már nem tudtam követni őket, így nem maradt más választásom, mint hogy egyenként terítsem le az elkóborló vadakat. Csak imádkozni tudtam, hogy legalább tavaszig kitartsanak.

De nem tartottak ki.

Zsibbadt ujjaimmal megtöröltem a szemem, és lesöpörtem a szempillámra ragadt pelyheket. Itt nem voltak olyan fák, melyeknek lehántott kérge erre járó szarvasokról árulkodott volna, mivel

azok még nem indultak útnak. Addig a helyükön maradnak, amíg el nem fogy az összes kéreg, és csak azután vonulnak észak felé, elhagyják a farkasok vidékét, és talán a tündérek földjére, Prythianbe is eljutnak, ahová egyetlen halandó sem merészkedik, ha kedves az élete.

A gondolatba beleborsózdott a hátam, de elhessegettem, inkább a környezetemre és az előttem álló feladatra koncentráltam. Nem tehettem mást, évek óta csupán ennyire voltam képes: arra összpontosítottam, hogy túléljem az előttem álló hetet, napot és órát. És most, a hóesésben örültem volna, ha észreveszek bármit, főleg fentről a fáról, ahonnan legfeljebb tizenöt lányira láttam el. Zsibbadt tagjaim fájón tiltakoztak a megmoccanás ellen, de nem nyöszörögtem, leajzottam az íjamat, és lemásztam a fáról.

A jeges hó ropogott elnyűtt csizmám alatt, én pedig a fogamat csikorgattam. Alig látni, de még felesleges zajt is csapok. Jó úton járok afelé, hogy újból üres kézzel térjek haza.

Már csak néhány óra volt hátra sötétedésig. Ha nem indulok el mielőbb, akkor hazaúton fog rám esteledni. A fülemben csengett a falu többi vadászának figyelmeztetése: hatalmas farkasok portyáznak errefelé, és nem kevesen vannak. Nem beszélve arról, hogy a környéken állítólag különös lényeket láttak, magasak, hátborzongatóak és halálosan veszélyesek.

Nem számít, hogy kik ők, csak tündérek ne legyenek, foháskodtak magukban a vadászok rég elfeledett isteneinkhez, és titokban én is velük imádkoztam. Nyolc éve éltünk a falunkban, kétnapnyi járásra a prythiani határtól, a halhatatlanok földjétől, és eddig megkíméltek bennünket támadásaiktól, bár a házaló árusok néhanapján meséltek olyan távoli, határ menti városokról, melyekből csak törmelék, csont és hamu maradt. Ezek a beszámolók egykor olyan

ritkaságszámba mentek, hogy a falu öregjei egy legyintéssel intézték el őket, de a piacon az utóbbi időben megszokottá vált az erről való sugdolózás.

Nagy kockázatot vállaltam azzal, hogy ilyen messzire merészkedtem az erdőbe, de tegnap már megettük az utolsó cipónkat, tegnapelőtt pedig a füstölt hús maradékát is. Ennek ellenére szívesebben kibírtam volna még egy éjszakát korgó gyomorral, mint hogy én elégtsem ki egy farkas étvágyát. Vagy egy tündérét.

Nem mintha olyan kiadósat lehetett volna lakmározni belőlem, telente annyira lefogytam, hogy a bordáim jó részét meg lehetett számolni. Próbáltam a fák között a lehető leglégiesebben, nesztelenül mozogni, és közben a kezemet üres és sajgó gyomromra tapasztottam. Magam előtt láttam nővéreim arcát, amikor meglátják, hogy megint üres kézzel térek vissza a kunyhónkba.

Néhány percnyi óvatos keresgélés után lekuporodtam néhány hóborította szederbokor mögé. A tüskék mögül viszonylag jól beláttam a tisztást és az azt átszelő patakot. Néhány jégbe fúrt lyuk árulkodott arról, hogy még most is gyakran használják. Remélhetőleg valami csak jár errefelé. Remélhetőleg.

Orromon át nagy levegőt vettem, íjam végét a földbe szúrtam, és homlokomat egy durva, elhajló fának támasztottam. Még egy hetet nem húzunk ki ennivaló nélkül. És már túl sok család kérte tőlem, hogy szerezzek némi alamizsnát a jómódú városi polgároktól. Sajnos a saját szememmel láttam, hogy meddig terjed azok jótekonysága.

Kényelmesebb pozícióba helyezkedtem, igyekeztem nyugodtan lélegezni, és fülelni, milyen hangokat hoz a szél az erdőből. A hó csak hullott szakadatlanul, a hópelyhek táncoltak és köröztek, akár a csillogó porszemek, fehérén és frissen ebben a barna és szürke világban.

Sikerült felülemelkednem önmagamon, zsibbadt tagjaimon, lecsendesíttem tudatom könyörtelen, kegyetlen részét, és a hófátyolba borult erdő látványába merültem.

Egykor az volt az egyik legkedvesebb elfoglaltságom, hogy élveztem a friss fű és a sötét, frissen szántott talaj kontrasztját, mint egy ametisztbroszt a smaragdszínű selyem redőiben. Egykor én is színekről, fényekről és formákról álmodtam, gondolkodtam és bennük is éltem. Időnként elképzeltem, hogy milyen lesz, amikor csak mi leszünk ketten apával, mert a nővéreim férjhez mennek, lesz elég élelmünk és pénzünk, hogy festéket vegyek, és elég időt is tudok szakítani arra, hogy papírra, vászonra vagy akár a kunyhónk falára vessem ezeket a színeket és formákat.

Nem valószínű, hogy ez hamar bekövetkezik, de még az is lehet, hogy soha. Így csak az olyan pillanatok maradnak, mint ez, amikor csodálom a sápadt téli fények csillogását a havon. Nem is emlékszem, mikor történt ilyen utójára, hogy egyáltalán észrevettem valami szépet és érdekeset.

A rozzant pajtában Isaac Hale-lel töltött lopott órák nem számítottak, azok az alkalmak éheseek, üresek, néha kegyetlenek voltak, de soha nem szépek.

A süvítő szél lágy fuvallattá csillapodott. A hó is lustábban, nagy, kövér pelyhekben hullott, amik összegyűltek a fák apró kis zugaiban, majd leestek az ágakról. A hó delejes, halálosan gyengéd szépsége. Nemsokára vissza kell térnem a falu sáros, fagyott utcáira, a házunk zsúfolt forróságába. A lelkem egy kis darabja visszahőkölt erre a gondolatra.

A tisztás túloldalán megzörrentek a bokrok.

Ösztönösen megfeszítettem az íjam, és a tüskék mögül kikémlelve elállt a lélegzetem.

Kevesebb mint harminc lépésre egy kis nőstény szarvas állt, a tél miatt még nem fogyott le vészesen, ám ahhoz elég kétségbeesett volt, hogy a tisztáson kezdje hántolni egy fa kérget.

Egy ilyen állatból egy hétig lakmározna a családom, vagy még tovább is.

Összefutott a számban a nyál. Célba vettem, olyan halkán, mint a száraz levelek között sziszegő szél.

Az állat továbbra is csíkokban hántotta le a kérget, lassan rágott, láthatóan cseppet sem gyanította, hogy tőle néhány yardnyira a halál ólálkodik.

A hús felét füstölném, a többit meg nyomban megennénk, raguban, tésztába töltve... A szarvasbőrt meg eladnánk vagy az egyikünknek ruhát készítenénk belőle. Nekem új csizmára lett volna szükségem, Elaine-nek új köpenyre, Nesta meg mindig az után ácsingózott, amit a többiek-nél látott.

Remegett a kezem. Ennyi étel maga a megváltás lenne! Nagy levegőt vettem, és még egyszer ellenőriztem a célt.

Ekkor egy szomszédos bokorban aranyló szempár csillant fel.

Az erdő elcsendesedett. A szél elállt.

Még a hóesés is abbamaradt.

Mi, halandók már nem imádtuk az isteneket, de ha tudtam volna a nevüket, akkor imádkoztam volna. Az összeshez. A farkas lassan közeledett a sűrű erdő rejtekében, a pillantását a gyanútlan szarvasra szegezte.

Akkora volt, mint egy póniló, és bár figyelmeztettek arra, hogy járnak ilyenek errefelé, a szám teljesen kiszáradt.

A méreténél is ijesztőbb volt természetellenes nesztelensége: bár a bozóton keresztül lopakodott, a szarvas nemcsak hogy nem hallotta, de nem is látta. Egyetlen ilyen termetű állat sem képes ennyire

hangtalanul járni. Ellenben ha ez nem egy normális állat, ha Prythianból származik, ne adj' isten tündér, akkor még azzal járok a legjobban, ha felfal.

Ha tündér, akkor menekülnöm kellene.

De talán... tehetnék egy szívességet a világnak, a falumnak és magamnak is, ha most a fedezékemből megölném. Igazán nem esne a nehezemre egy nyilat ereszteni a szemébe.

A méretétől eltekintve viszont úgy *nézett ki*, úgy mozgott, mint egy farkas. Ez egy *állat*, győzködtem magam. *Csak egy állat*. Nem akartam számba venni az egyéb lehetőségeket, nem, most világos gondolatokra, egyenletes légzésre volt szükségem.

Egy vadászkes és három nyílvessző volt nálam. Ebből kettő hagyományos, egyszerű és hatékony volt, de egy ekkora farkassal szemben legfeljebb egy méhcsípéssel érne fel. A harmadik, a leg hosszabb és legnehezebb vesszőt még nyáron vettem egy utazó kereskedőtől, amikor még akadt rézpénzünk felesleges luxuskidadásokra. A nyilat berkenyefából faragták, és vasból készült a hegye.

Azt már csecsemőkorunktól kezdve tudtuk a bölcsőnk mellett dúdolt altatókból, hogy a tündérek gyűlölik a vasat, a berkenye fája pedig annyira meggyengíti az ő halhatatlan, gyógyító mágiájukat, hogy ezzel gyilkos csapást lehet mérni rájuk. Legalábbis a legendák és a különféle híresztelések szerint. A berkenye hatékonyságára egyetlen bizonyítékul az szolgált, hogy rendkívüli módon ritkaságszámba ment. Rajzokat láttam a fáról, de saját szememmel még egyet sem: a főtündérek réges-rég az összeset felperzselték. Ugyan maradt belőlük néhány mutatóba, de a legtöbb példány csenevész, beteges volt, és a nemesek magas fallal körülvett ligetekben rejtgették őket. Miután megvettem a nyílvesszőt, hetekig vitatkoztam a

többiekkel arról, hogy ez a kis darab, méregdrága fa vajon pénzkidobás volt-e, mert esetleg hamisítvány. A vessző három évig kihasználatlanul lapult a tegezemben.

De most a lehető legkevesebb mozdulattal, határozottan kihúztam, mindent megtettem, nehogy magamra vonjam a szörnyeteg farkas tekintetét. A nyíl elég hosszú és súlyos volt ahhoz, hogy kárt tegyen benne, és ha jól célzok, talán meg is tudom ölni vele.

Annyira dobogott a szívem, hogy szinte már fáj. Ebben a pillanatban rájöttem, hogy az életem egy hajszálon függ: vajon egyedül van a farkas?

Fogtam az íjamat és megfeszítettem. Jó lövésnek számítottam, de még soha nem hozott össze a sors farkassal. Korábban azt gondoltam, ennél nem létezik nagyobb szerencse, sőt áldás, de most... azt se tudtam, hogy hová lőjek, és milyen gyorsan mozognak. Nem hibázhatok. Nem hibázhatom el, mert csak egyetlen berkenyenyilam van.

Annál jobb, ha tündérszív dobog a bundája alatt. Azok után, amit velünk tettek, nem kockáztathatom meg, hogy később megjelenjen a falunkban, és öljön, nyomorékká tegyen embereket. Haljon meg itt és most. Örülök, hogy én végzek vele.

Közelebb lopózott, a kezemnél is nagyobb tapanca alatt megreccsent egy gally. A szarvas mozdulatlanra dermedt. Körülnézett, füle a szürke égre meredt. Mivel a farkas felé fúj a szél, nem érezhette a szagát, és nem is látta őt.

A farkas lehajtotta a fejét, hatalmas, ezüstös teste tökéletesen beleolvadt az árnyékokba és a hóba. A hátsó lábára ereszkedett. A szarvas továbbra is rossz irányba figyelt.

A szarvasról a farkasra pillantottam, majd vissza. Legalább egyedül van, ennyivel könnyebb. De ha elijeszti a szarvast, akkor ott állok

egy éhes, hatalmas farkassal szemben, ami akár tündér, akár nem, keresni fogja a következő csemegéjét. Ha viszont leteríti a szarvast, elpusztítja ezt az elképesztő mennyiségű zsírt és bőrt...

Ha hibázok, nem csak az én életem vész el. Az elmúlt nyolc évben, mióta az erdőben vadászom, merő kockázat az életem, de legtöbbször jól döntöttem. Legtöbbször.

Ekkor a farkas kilőtt a bokorból, szürke, fehér és fekete villanást láttam, sárga tépőfogai megvillantak. A nyílt térben még hatalmasabbnak tűnt, izom, sebesség és nyers erő elképesztő keveréke volt. A szarvasnak semmi esélye.

Mielőtt még a farkas túl nagy kárt tett volna a szarvasban, kilőttem a berkenyenyilam.

Az oldalát találta el, és esküdni mertem volna, hogy a föld is beleremegett. Elengedte a szarvas nyakát, és hatalmasat vonyított a fájdalomtól, élénk rubinvörös vére a hóra fröccsent.

Hirtelen felém fordult, sárga szeme kitágult, az oldalán felborzolódtott a szőr. Tompa morgásába szinte beleremegett az üres gyomrom, felpattantam, a hó kavargott körülöttem, és előhúztam még egy nyílveesszőt.

De a farkas csak meredt rám, véres pofával, a nyilam valahogy olyan otrombán meredt az oldalából. Újra eleredt a hó. Csak *nézett*, döbbsenten és meglepetten, mire kilőttem a második nyilat. Biztos, ami biztos, arra az esetre, ha ez egy halhatatlan, gonosz fajtájú intelligens lény.

Nem is próbált kitérni előle, és a nyíl pontosan a nagy, sárga szemébe fúródott.

A földre zuhant.

A színek és a sötétség örvénylettek, a hóval keveredtek, alig láttam.

A lábaival kalimpált, mély nyüszítés hasított a levegőbe. Ez lehetetlen, halottnak kellene lennie, nem haldokolnia. A nyílvevő majdnem a tollzatig a szemébe fúródott.

Nem érdekelt, hogy farkas vagy tündér. Nem akartam egy berkenyenyilat az oldalában hagyni. Pillanatok kérdése és kimúlik. Még is remegett a kezem, amikor lesöpörtem magamról a havat, és közelebb léptem, de még így is jókora távolságra álltam meg tőle. Sebei-ből ömlött a vér, skarlátvörösre színezte a havat.

A havas földet kaparta, a lélegzete lassult. Ekkora fájdalmai lennének, vagy így akarja elúzni a halált? Nem igazán akartam tudni.

A hó kavargott körülöttünk. Csak bámultam, ahogy a szén, obszidián és elefántcsont színű bundája már nem emelkedett és süllyedt tovább. Farkas, hatalmas termete ellenére is biztos, hogy csak farkas.

A szorítás kissé enyhült a mellkasomban, megkönnyebbülten sóhajtottam, lélegzetem felhőként lebegett előttem. Legalább bebizonyosodott, hogy a berkenyenyíl tényleg halálos, függetlenül attól, kit vagy mit terítettem le vele.

Elég volt egy futó pillantást vetnem a szarvasra, és beláttam, hogy csak egy tetemet fogok tudni hazacipelni, és még az is kemény dió lesz. A farkast viszont nagy kár lett volna itt hagyni.

Úgyhogy, bár értékes perceket vesztegettem el, és kockáztattam azt is, hogy valami ragadozó kiszagolhatja a friss vért, megnyúztam. Amennyire lehetett, letisztogattam a nyilaimat is.

Legalább megmelegítette a kezem. A szarvas halálos sebe köré csavartam a farkasbunda véres felét, aztán a vállamra vettem a szarvas-t. A házunk több mérföldre volt, és nem láttam szükségét, hogy vérnyomot húzva magam után minden tépőfogakkal és karommal felfegyverkezett állatot egyenesen magamhoz irányítsak.

Nyögtem egyet a terhem alatt, megfogtam a szarvas lábait, és egy utolsó pillantást vetettem a farkas gőzölgő tetemére. Megmaradt aranyló szemével továbbra is a súlyos, havas eget bámulta, én pedig hirtelen azt kívántam, bárcsak lenne lelkiismeret-furdalásom a mézszárlás miatt.

De az erdő ilyen. A tél ilyen.

2. FEJEZET

MÁR LEMENT A NAP, mire remegő térdekkel kiértem az erdőből. Olyan erősen szorongattam a szarvas lábait, hogy a kezem már mér-földekkkel korábban teljesen elgémberedett. Még egy halott állat se véd meg a farkasordító hidegtől.

A világ a sötétkék árnyalataiban fürdött, amit csak az omladozó viskónk redőnyei közül kiszűrődő fakó fénysugarak törtek meg. Mintha egy élő festményben jártam volna, a csend és mozdulatlan-ság tovasuhanó pillanatában, amikor a kékséget hirtelen áthatolhatatlan sötétség váltotta fel.

Az ösvényen felfelé vánszorogva csak az adott erőt az újabb lépés-hez, hogy szinte beleszédültem az éhségbe. Ekkor foszlányszerűen meghallottam a nővéreim hangját. Nem kellett kristálytisztán érte-nem a szavaikat ahhoz, hogy tudjam, minden bizonnyal egy fiúról fe-csegnek vagy valami szép szalagról, amit a faluban szúrtak ki maguk-nak, ahelyett hogy itthon fát vágtak volna. A hangjuk mégis halvány mosolyt csalt az arcomra.

A csizmámmal belerúgtam a kő ajtókeretbe, hogy leverjem róla a havat. A ház szürke köveiről jégforgácsok pattantak le, és előtűntek a küszöb köré vésett oltalmazó jelek. Az apám egyszer rábeszélte egy felénk vetődő sarlatánt arra, hogy apa egyik faragványáért cserébe véssen tündérűző jeleket a küszöbre. Apa oly keveset tudott értünk tenni, nem vitt rá a lélek, hogy felvilágosítsam, hogy a jeleknek semmi értelme... és kétségkívül hamisítványok. A halandóknak nincs mágikus erejük, nem rendelkeznek természetfeletti erővel és olyan gyorsasággal, mint amivel a tündérek vagy akár a főtündérek. A sarlatán azt állította, hogy az ereiben valami főtündéri ősvére csörge-dezik, csigavonalakat és rúnákat vésett az ajtó és az ablakok köré, dűnnyögött néhány értelmetlen szót, majd sietősen útnak eredt.

Kinyitottam a faajtót, a fagyos vaskilincs úgy marta a bőröm, akár a vipera. Gyorsan bebújtam, bent a forróság és a meleg szinte elvakított.

– Feyre! – sóhajtott fel Elain. Miután hunyorogva próbáltam hozzászoktatni a szemem a tűz fényéhez, megpillantottam fiatalabb nővéremet, ő volt hármunk közül a középső. Bár foszlott takaróba burkolózott, aranybarna haja – mind a hármunknak ilyen volt – csodás fonatban övezte a fejét. Nyolcévnyi nélkülözés sem lohasztotta le azt a vágását, hogy csinos legyen. – Hol szerezted?

Az éhségtől kopogtak ilyen keményen a szavai, de az elmúlt hetekben az éles hangnem már megszokottá vált nálunk, ahogy az összevázott ruhám is. Már rég feladtam a reményt, hogy egyáltalán észreveszik, hogy esténként hazajövök-e az erdőből. Legalábbis addig, míg újra meg nem éheznek. Másrészt az anyánk *nem őket* kényszerítette arra, hogy a halálos ágya mellett esküvel fogadjanak meg valamit.

Nagy levegőt vettem, és ledobtam a vállamról a szarvast. Tompa puffanással esett az asztalra, az asztal másik végén megremegett a kerámiacsésze.

– Mégis mit gondolsz?

A hangom rekedtes volt, beszéd közben minden szó égette a torcom. Az apám és Nesta továbbra is szótlanul melengették a kezüket a tűzhelynél, idősebb nővérem szokás szerint most sem foglalkozott különösebben az apánkkal. Lehámoztam a farkas bundáját a szarvas testéről, levettem a csizmámat, és az ajtó mellé tettem, aztán Elainhez fordultam.

Ő barna szemét, amely megszólalásig hasonlított az apánkéra, továbbra is a szarvasra szegezte.

– Sokáig fog tartani, míg megtisztítod?

Én, természetesen, nem ő, és nem is más. Soha nem láttam, hogy a kezük ragacsos lett volna a vértől vagy egy állat bundájától. Mások tanítottak meg arra, hogyan kell elkészíteni és feldolgozni a zsákmányt.

Elain a hasára tette a kezét, ami minden bizonnyal éppolyan üres volt, mint az enyém, és éppen annyira fájt is neki. Elain nem volt kegyetlen, mint Nesta, akinek az arcán már a születésekor gúnyos vigyor virított. Elain egyszerűen néha... nem értette meg a dolgokat. Nem rosszindulatból nem ajánlotta fel a segítségét, egyszerűen csak fel sem merült benne, hogy bepiszkíthatná a kezét. Soha nem tudtam eldönteni, vajon tényleg nem fogja fel, hogy valóban koldusbotra jutottunk, vagy csak nem akarja elfogadni. A viselkedése ugyanakkor nem gátolt meg abban, hogy amikor csak tehettem, magvakat vettem neki a virágoskertjébe, amit a melegebb hónapokban gondozott.

Ő is vásárolt nekem három kis üvegcsse festéket, vöröset, sárgát és kéket azon a nyáron, amikor nekem elég pénzem gyűlt össze, hogy megvegyem a berkenyenyilamat. Mind ez ideig ezt az egy ajándékot kaptam tőle, és a házunk még viselte a jeleit, igaz, a festék már megfakult és lemállott: apró szőlőtőkék és virágok az ablakok, küszöbök és bútorok szélei körül, kis lángcsóvák a tűzhelyet szegélyező köveken.

Annak a bőkezű nyárnak minden szabad percét arra használtam fel, hogy a házunkat kiszínesítsem, ravasz kis díszítéseket rejtettem el a fiókokban, a foszladozó függönyök mögött, a székek és az asztal alatt.

Azóta sem volt olyan gondtalan nyarunk.

– Feyre – mordult fel az apám a tűz felől. Sötét szakállát akkurátusan nyírta, az arca makulátlanul tiszta volt, akár a nővéreimé.
– Tényleg rád mosolygott ma a szerencse, igazi lakomát csapunk!

Apám mellől Nesta fújtatott egyet. Nem lepődtem meg. Akárkit dicsértek, engem, Elaint vagy másokat a faluból, ő rendszerint megvetéssel reagált. Apámat pedig rendszerint még ki is röhögte, akármit mondott.

Kiegyenesedtem, pedig legszívesebben lerogytam volna a fáradtságtól, és a szarvas mögött az asztalra támaszkodva dühös pillantást vettem Nestára. Hármunk közül ő viselte a legrosszabbul a vagyónunk elvesztését. Azóta neheztelt csendesesen az apánkra, hogy el kellett menekülnünk a birtokunkról, és még az a borzalmas nap sem változtatott ezen, amikor az egyik hitelezőnk megjelent nálunk, és kifejezésre juttatta, mennyire nem örül a befektetése elvesztésének.

De Nesta legalább nem tömte a fejünket olyan ostobaságokkal, mint az apánk, hogy majd egyszer újra meggazdagszunk. Nem, ő csak elszórt minden fillért, amit nem dugtam el előle, és alig vett tudomást sánta apánk létezéséről. Időnként már nem tudtam volna megmondani, hogy ki közülünk a legboldogtalanabb és legmegkeseredettebb.

– A hús felét a héten elfogyaszthatjuk – mondtam a szarvasra pillantva. A tetem az egész rozoga asztalt elfoglalta, ami egyszerre volt ebédlőnk, dolgozószobánk és konyhánk. – A másik felét pedig füstöljük – folytattam, tudva, hogy akármilyen szépen, diplomatikusan fogalmazok, a munka dandárja rám marad. – Holnap kimegyek a

piacra, meglátom, mennyit adnak a bőréért – fejeztem be, de inkább csak magamnak mondtam, mint nekik. A többiek a füle botjukat se mozdították.

Apám kinyújtotta a rokkant lábát, hogy a lehető legközelebről érje a tűz melege. A hideg, az eső és a hőmérsékletváltozás mindig csak súlyosbította a térdén éktelenkedő borzalmas sebeket. A széknak támasztotta egyszerű, maga faragta botját, amit Nesta időnként képes volt úgy eltenni, hogy apánk minél nehezebben érje el.

Amikor zúgolódtam emiatt, mindig azt hajtogatta, hogy *találhatna munkát, ha nem szégyellné magát annyira*. Gyűlölte apánkat a rokkantsága miatt, és azért, hogy nem küzdött, amikor a hitelező és a banditái betörték a házukba, és újra és újra lesújtottak a térdére. Nesta és Elain a hálószobába menekültek, és elbarikádozták az ajtót. Én maradtam ott, könyörögtem és rimádkodtam apám ordítása és a csontropogás közepette. Bevizeltem, aztán a tűzhely előtti kőre hánytam. Csak ekkor mentek el. Soha többé nem láttuk őket.

A megmaradt pénzünk tetemes részét egy gyógyítónak adtuk. Hat hónapba telt, míg apánk egyáltalán lábra tudott állni és járni kezdett, de tavaly is még csak egy mérföldet volt képes megtenni. Időnként valaki megsajnálta, és vett a fafaragásaiból, de az összekapart aprópénzből nem tudott eltartani bennünket. Öt éve fogyott el az összes pénzünk végérvényesen és visszafordíthatatlanul, de apánk még mindig nem tudott – vagy nem akart – sokat mozogni. Amikor kijelentettem, hogy vadászni megyek, nem tiltakozott.

Még csak fel se próbált állni a tűz mellől, sőt a faragásáról se nézett fel. Egyszerűen hagyta, hogy útnak eredjek azokba a hátborzongatóan veszélyes erdőbe, amiktől még a tapasztalt vadászok is tartottak. Mostanra egy kicsit felélénkült, időnként jelét adta a hálójának, néha elsántikált a faluba, hogy árulja a faragásait, de semmi több.

– Annyira szeretnék egy új kabátot! – szólalt meg végül Elain sóhajtva.

Ebben a pillanatban Nesta is felállt és kijelentette:

– Nekem egy új csizma kellene.

Én hallgattam, tudtam, hogy jobb nem belekeveredni a civódásukba, de vettem egy pillantást Nesta szépen csillogó csizmájára az ajtónál. Az övéhez képest az enyém nemcsak hogy szűk volt rám, de kezdett szétesni, és csak a foszladozó fűzők tartották egyben.

– De én megfagyok a régi rongyos kabátomban – nyafogott Elain. – Bele fogok halni, annyira ráz benne a hideg. – Tágra nyílt szemmel bámult, és így folytatta: – Kérlek, Feyre! – A nevem két szótagját – *fej-ru* – minden eddiginél förtelmesebb, elviselhetetlen szipogással ejtette ki, mire Nesta hangosan felszisszent, és ráförmedt, hogy fogja be a száját.

Ezután azon kezdtek el vitatkozni, hogy kié lesz a pénz, amit holnap a szőrméért kapunk, de leintettem őket. Az apám fél kézzel az asztalra támaszkodva a szarvast vette szemügyre, majd a figyelme a hatalmas farkasbundára terelődött. Még mindig finom, arisztokrata ujjával megfordította, és végighúzta a kezét a véres fonákján. Feszülten néztem.

Sötét tekintete rám villant.

– Feyre – mormogta, és összeszorította a száját. – Ezt hol szerezted?

– Ugyanott, ahol a szarvast. – Olyan halkán feleltem, ahogy ő kérdezett, szavaim hidegen, élesen csengtek.

Pillantása az íjra vetült, a tegezre a hátamon és a vadászkésem fanyelére az oldalamon. A tekintete fátyolos lett.

– Feyre... ez nagyon veszélyes...

Az állammal a bunda felé böktem, és amikor válaszoltam, nem tudtam elfojtani a hangomból érződő szemrehányást.

– Nem volt más választásom.

Valójában ezt akartam mondani: *Te többnyire ki se teszed a lábaid itthonról. Éhen halnánk, ha én nem lennék. Nélkülem már halottak lennének.*

– Feyre – hajtogatta, és behunyta a szemét.

A testvéreim elcsendesedtek. Amikor felnéztem, Nesta fintorgó arcát láttam magam előtt.

– Bűzlesz, mint egy disznó a saját mocskában – bökött a köpenyemre. – Nem tudnál legalább *úgy tenni*, mintha nem lennél egy ostoba paraszt?

Nem mutattam, hogy mennyire fájnak a szavai. Mivel a családkat ért csapás idején túl fiatal voltam, csak az alapvető illemszabályokat és néhány betűt tanítottak meg nekem, amit Nesta folyton-folyvást az orrom alá is dörgölt.

Hátrébb lépett, és megigazította aranybarna hajfonatát.

– Vedd már le az undorító göncöd!

Lassan mozdultam, vissza tudtam volna vágni neki, de nem tettem. Bár idősebb volt nálam három évvel, valahogy fiatalabbnak tűnt, aranybarna arcát finom, életteli pír színezte.

– Feltennél egy fazék vizet, és raknál fát a tűzre? – Miközben ki mondtam a kérést, láttam, hogy csak öt hasáb van a rakásban. – Azt hittem, hogy ma vágta a tüzelőnek valót.

Nesta hosszú, ápolt körmeit mutogatta. – Utálok fát vágni. Folyton szállka megy a kezembe. – Sötét szempilláit rezegtette. Hármunk közül ő hasonlított a legjobban anyánkra, főleg akkor, ha akart valamit. – Egyébként pedig, Feyre – folytatta csücsörítve –, te sokkal ügyesebben csinálsz. Feleannyi idő alatt megvagy velem. A kezed is alkalmasabb rá, már úgylis eléggé eldurvult.

Összeszorítottam a szám.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Elit cím az Elit teamnek!

Olvasni öröm, egyedileg birtokolni különleges.

Korlátozott, zártkörű terjesztés a premierig!

GAZDAGÍTSA A KÖNYVTÁRADAT

értékes, számozott példánya!

Már előrendelhető!

LÉGY AZ ELSŐK KÖZT, AKIK MEGSZERZIK,

hogymég értékesebb legyen

a példányod!

Az Elit start időpontját itt találod:

[Nekem ez kell!](#)

MOST

-21% KEDVEZMÉNNYEL lehet a tiéd!

+ AJÁNDÉKot is kapsz mellé!

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most,
mielőtt elúszik az esély!

Kizárólag itt kapható:

[Kérem máris a legkisebb sorszámú példányt!](#)

– Kérlek. – Próbáltam egyenletesen lélegezni, mert a veszekedés volt az utolsó, amire vágytam. – Hajnalban kelj fel, kérlek, és menj ki fát vágni. – Felül kigomboltam a tunikám. – Vagy hideget eszünk reggelire.

A homlokát ráncolta.

– Én nem csinállok ilyesmit.

De én már elindultam a másik szobába, ahol a nővéreimmel aludtam. Hallottam, hogy Elain suttogva kérleli Nestát, mire az rásziszeg. Hátrapillantottam az apámra, és a szarvasra mutattam.

– Készítsd elő a késeket! – mondtam neki, nem törődve az udvariassal. – Mindjárt jövök. – Nem vártam meg a választ, becsuktam magam mögött az ajtót.

A szoba elég nagy volt ahhoz, hogy elférjen benne egy rozoga komód és egy hatalmas vaságy, amiben aludtunk. Ez volt az egyetlen jele egykori gazdagságunknak, még apám rendelte nászajándékkul anyáknak. Ezen az ágyon születünk, és ebben halt meg az anyánk. Az elmúlt években, amikor az egész házat kipingáltam, ehhez soha nem nyúltam.

A felsőruhámat a rozzant komódra dobtam. Fintorogva néztem az ibolyákra és rózsákra Elain fiókjának fogantyúja körül, aztán a lobogó lángokra Nestáén és az éjszakai égboltra, a fehér helyett sárgán örvénylő csillagokra az enyémen. Azért csináltam, mert fel akartam dobni az egyébként sötét szobát. Egy szót sem szóltak hozzá, bár nem is tudom, hogy mit vártam tőlük.

Nagyot sóhajtottam, ez tartott vissza attól, hogy az ágyra zuhanjak.

Aznap szarvassültet vacsoráztunk. Bár tudtam, hogy ostobaság a részemről, de nem tiltakoztam, amikor mindegyikünk repetázott,